

VILÁG PROLETÁRJAI EGYESÜLJETEK!

XIV. (XXX.) ÉVFOLYAM, 12. SZÁM 2019. MÁRCIUS 23.

200 FORINT

A Szabadság

MUNKÁSPÁRT

MUNKÁSPÁRTI HETILAP

30
éves

TANÁCSKÖZTÁRSASÁG

1000

Szellemi háború a Tanácsköztársaság kapcsán

Ki gondolta volna, hogy a Tanácsköztársaság 100. évfordulója jobban megezdíti a magyar szellemi életet, mint történelmünk sok más eseménye? Könyvek jelennek meg, tekintélyes alapítványok vitákat rendeznek. Sőt, Vörös Isten címmel a szocialista oldalon még sétát is rendeznek, ahol „nyomába eredünk a Tanácsköztársaságot övező mítoszoknak”. Mindezt pottom 3690 forintért. Igényesebbek és diszkrécióra vágyók 98 ezerért ugyanezt szűk családi körben is élvezhetik.

A szocialista oldal jól tudta, hogy a konzervatív oldal nagyokat fog beléjük rúgni az évforduló kapcsán. Végül is tény, hogy a szocialista kiegészítők Kun Bélával és így jött létre a Tanácsköztársaság. A mai szocialista akár támadhatnák is a jobboldalt, hiszen az 1919-es válságot az úri Magyarország idézte elő, élén Tisza Istvánnal, aki ma a konzervatívok kultikus figurája. De nem lennének szocialista, ha ezt tennék. Ehelyett ügyetlenül és tisztességtelenül védekeznek. Úgymond a szocialista vezetők kényszerből vállalták a „kommunistákkal való kormányzati együttműködést”, és – most tessék figyelni – „tevékenységük fő iránya a mérséklés és az egyensúlyozás volt.”

Ennél már csak az az állítás aranyosabb, mi szerint 1919 után „a szocializmus az üldözöttek, a megbélyegzettek pártja lett.” Ja, persze, és akkor nem volt Bethlen-Peyer-paktum, ami biztosította a szocialista helyét a parlamentben 1945-ig. A kommunisták helye ekkoriban a börtön volt.

A konzervatívok nem kímélték az arisztokrata Károlyi Mihályt sem, akit az öszirózsás forradalom emelt az ország élére. Károlyi fő „bűne”, hogy a „kommunisták szálláscsinálója” lett. Ja, és mellesleg utálta Tiszát. Ez éppen elég volt ahhoz, hogy a Károlyi-szobrot már 2012-ben elvitessék a parlament mellől, és visszaállítsák Tisza szobrát.

A Tanácsköztársaság körüli csata a konzervatív oldalon belül is folytatódott. Ennek lényege nagyjából az a verseny, hogy ki utálja jobban a kommunistákat és ki tud csúnyábbat mondani róluk.

A Kassák Múzeumban még tavaly rendeztek egy kiállítást a Tanácsköztársaság kultúrpolitikájának bemutatására. A cél „a vörös diktatúra művészeti akarnokságának bemutatása”, mondta Pröhle Gergely, a Petőfi Irodalmi Múzeum akkori igazgatója, de szavai senkit sem hatottak meg. A jobboldal radikálisai még kiáltványt is megfogalmaztak, mondván, hogy „Kun Béla és Szamuely Tibor örökségét semmilyen

módon nem szabad népszerűsíteni és igazolni.” Mondanom sem kell, hogy Pröhle fejét követelték, s meg is kapták. Mármint a fejét.

A mai konzervatívok nem tudják megemésztetni, hogy miként állhatott a magyar polgári értelmiség jelentős része a „véres és gyilkos Tanácsköztársaság” mellé. Azt végképp nehéz lenyelni, hogy öfélése, a császár és király egykori tisztjei közül is sokan a munkáshatalom hadseregéhez csatlakoztak. Arról pedig nagy ívben hallgatnak, hogy a Tanácsköztársaság hadserege a magyar nemzetet is védte a román, francia és csehszlovák csapatokkal szemben. Sőt, a Felvidéket vissza is foglalta.

Igen, a Tanácsköztársaság plakátjait polgári művészek alkották. A Vörös Hadsereget egykori K.u.K tisztek vezényelték. Tették nemzeti elkötelezettségből, a hazát védve, s azért is, mert

megértettek valamit. Lehet nem egyetérteni a kommunistákkal, de a kommunisták az embereknek, a népnek akartak jót.

A konzervatívok nem felejtik el 1919-et. Ahogyan Horthy sem felejtette el, és haláláig nagyobb ellenségnek tekintette a kommunistákat, mint a fasisztákat.

A konzervatívoknak kapóra jött a 100. évforduló más szempontból is. A liberálisok fejére csaptak, mondván, hogy számukra nem „a polgári demokratikus gondolkodás megvédése” a fontos, hanem a hatalom és ezért hajlandók együttműködni a „szélsőségekkel”. A szélsőségek most nem a Munkáspártra vonatkozik, mert a liberális pártok rühellik a vörös zászlót. A Jobbik rasszizmusáról, zsidózásáról pedig már hallgatnak.

Ki gondolná, hogy a Tanácsköztársaság kapcsán még Soros Györgyre is lehet csapni egyet. Ahogy a kormány egy fontos embere mondta: „a kommunizmus és a nácizmus is meg akarta változtatni az emberek gondolkodását a hagyományos értékekről, és ma a globalizmus is hasonló veszélyt rejt.”

Nekünk a Tanácsköztársaság azt jelenti, hogy a magyar munkások, dolgozók saját kezükbe vették sorsuk eldöntését. Megértették, hogy a szocializmus követhet el hibákat, de a legjobb kapitalizmus sem adhat a dolgozónak annyit, mint amennyit a szocializmus adhat.

Arról pedig nagy ívben hallgatnak, hogy a Tanácsköztársaság hadserege a magyar nemzetet is védte a román, francia és csehszlovák csapatokkal szemben. Sőt, a Felvidéket vissza is foglalta.

Török KP: rohamra készülnek

A Török Kommunista Párt a március végi önkormányzati választások előtt óriási demonstrációt tartott Isztambul Kartal kerületében.

(<http://tkp.org.tr/>)

A legutóbbi parlamenti választáson a Török KP csak független jelöltekkel tudott indulni, mivel olyan törvényi feltételeket hoztak az utolsó pillanatban, ami lehetetlenné tette a párt indulását. Most azonban vörös zászlóval, kommunista színekkel és jelöltekkel indulnak. Sok sikert!

„A katonai missziókat azért vállaljuk, hogy ott és azok kapják meg a segítséget, akiknek szükségük van rá. Jól tudjuk, ha mi nem visszük oda idejekorán a segítséget, akkor a problémák jönnek el mihozzánk” – jelentette ki a miniszterelnök.

(<http://www.miniszterelnok.hu/>)

Nos, Afganisztánban 17 éve vannak NATO-katonák. Az USA is, Magyarország is többször mondta, hogy kivonulunk, de egyelőre mindenki marad. Magyarország nem az afgán embereknek segít, hanem az amerikai megszállóknak abban, hogy erőszakkal hatalmon tartsák a nekik tetsző politikai erőket. Az USA egyedül is el tudná végezni ezt a feladatot, de az USA szereti a mocsos missziók terheit megosztani. Az amerikaiak mocskából Magyarországnak is jut.

Az amerikaiak mocskából Magyarországnak is jut

Az Európai Parlament már nem tekinti stratégiai partnernek Oroszországot és további szankciókat tart szükségesnek. Az Európai Unió és Oroszország kapcsolatainak állapotát felmérő állásfoglalást 402 szavazattal, 163 ellenszavazat és 89 tartózkodás mellett fogadták el az Európai Parlament képviselői, köztük a Fidesz jelen lévő képviselői is.

(<http://www.europarl.europa.eu>)

Végül is igazuk van! Ki is az az Oroszország? Mít ugrálnak? Egyébként is sokkal jobb egy háború Oroszország ellen! Ne már, hogy az oroszoktól megijedjünk! Hogy jönnek ők ahhoz, hogy támogassák Szíriát, Venezuelát? Nem is beszélve arról, hogy milyen alapon támogatja Oroszország az Ukrajnában élő oroszokat? Egy pár szankció, még több katona Közép-Európába és indulhat a hadjárat Oroszország ellen! Nem tudja valaki, hogy végződött Napóleon háborúja az oroszok ellen? És Hitleré?

Nem tudja valaki, hogy végződött Napóleon háborúja az oroszok ellen? És Hitleré?

Az igazságot nem lehet milliárdokkal legyőzni

A kormány 12 milliárd forintot fog költeni arra, hogy megünnepelje a rendszerváltás 30. évfordulóját. Schmidt Máriát, a Terrorháza Múzeum főigazgatóját kormánybiztossá nevezték ki. (<https://magyarkozlony.hu/>)

12 milliárd forintból sok mindent lehetne csinálni. A kormány arra használja, hogy elhitesse szeretett népünk minden tagjával, hogy a rendszerváltás volt a legjobb, ami történhetett velünk. Azok pedig, akik a rendszerváltásért tettek valamit, igazán megérdemelnek egy takaros emlékművet. Csakhogy ez nem igaz és nem is helyes! A rendszerváltás a tőkés világ, a magyar ellenzék és az akkor hatalmon lévő társaság (Németh Miklós, Horn Gyula, Pozsgay Imre stb.) megegyezése volt. A hatalmat elvették a néptől és az ellenzék kezébe adták. Cserébe a magyar ipart, mezőgazdaságot, a magyar piacot odaadták a nyugatnak. Még bevállalták azt is, hogy úgy táncolnak, ahogyan a NATO fütyül. Emlékezzenek meg a rendszerváltók, ha akarnak! De ne kényszerítsék az embereket arra, hogy szembe köpjék a múltjukat, saját magukat, és azt vallják, hogy régen minden rossz volt, mikor pedig tudjuk, hogy nem volt minden rossz. Sőt!

A Hankook Tire Magyarország Kft. rácalmási gyárában kezdődött munkabeszüntetésben a dolgozók 70 százaléka vesz részt, a termelőkiesést a cég a nappali munkarendben foglalkoztatott munkaidejének növelésével próbálja csökkenteni - mondta a Magyar Vegyipari, Energiaipari és Rokon Szakmákban Dolgozók Szakszervezeti Szövetségének (VDSZ) elnöke a múlt csütörtökön Budapesten sajtótájékoztatóján. Székely Tamás elmondta: a bértárgyalások előmozdítása érdekében a szakszervezet kérte a Hankook magyar vezetését, hogy vegyék fel a kapcsolatot a vállalat dél-koreai tulajdonosával. A kérésnek azonban a magyarországi cégvezetés nem tett eleget, ezért a szakszervezet most azt fontolgatja, hogy közvetlenül keresik meg a vállalat tulajdonosait Dél-Koreában - mondta.

(www.szakszervezetek.hu)

A Munkáspárt támogatta és támogatja a Hankook dolgozóinak küzdelmét. Tiltakozunk a Hankook vezetésének politikája ellen, amellyel igyekeznek megfélemlíteni és megosztani a dolgozókat. A dolgozóknak igazuk van! Sok erőt és kitartást kívánunk!

Kórházi fertőzések: pénz nélkül csak papíron lesznek eredmények

Az állam programot hirdetett a kórházi fertőzések visszaszorítására. Közfinanszírozott fekvőbeteg ellátók pályázhatnak majd, az intézményenként maximum 60 millió forintért.

(<http://medicalonline.hu/>)

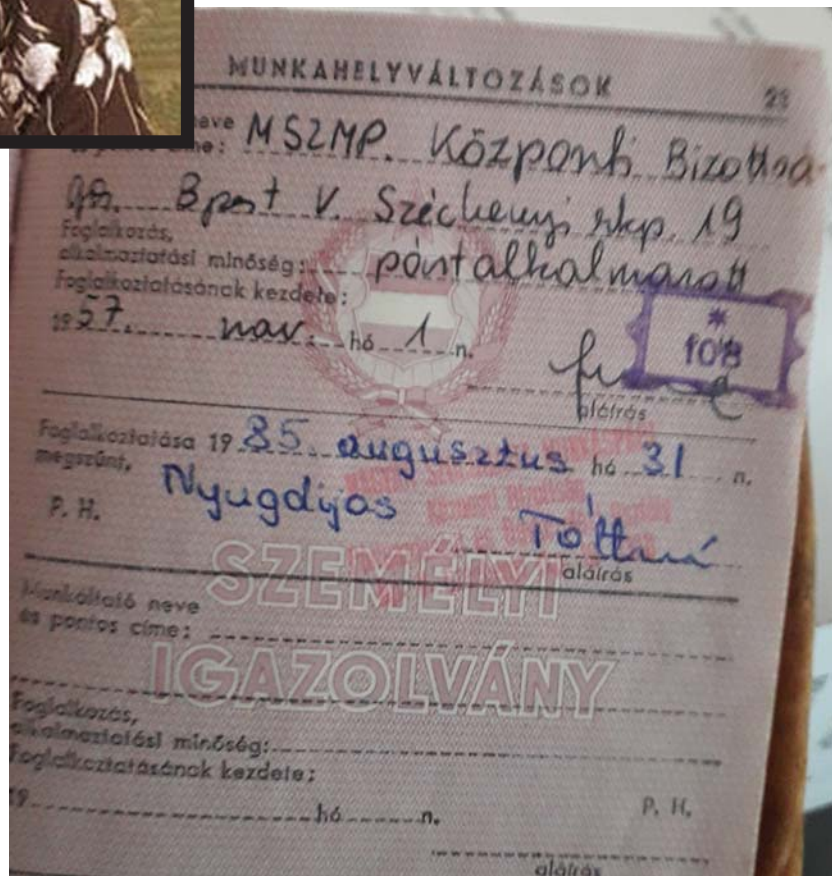
A kórházban szerzett fertőzések sok ember halálát okozzák. Harcolni kell ellene. A kormány szándéka jó, csak kevés. A kórházi szakemberek szerint ehhez is több ember, több státusz kell, de például se kórházhigiénés orvost, se főiskolai végzettségű közegészségügyi felügyelőt nem találni. Amíg nincs minderre pénz, papírokat fognak kitölteni, és nem valósul meg semmi a célkitűzésekből.

ahogyan elvárta tőle főnöke, Kádár János. Jolika az MSZMP első emberének titkárnőjeként mindenkit ismert. Milliányi titkos és bizalmas anyag ment át a kezén. Kádár János bízott benne, s nem csalódott. Jolika később, a rendszerváltás után sem beszélt senkinek a Kádár János mellett eltöltött évekről. Nem adott szenzációs nyilatkozatokat, nem csatlakozott egyes korábbi MSZMP-vezetőkhez, akik az új rendszer elismeréséért vagy legalább jóindulatáért hajlandók voltak hetet-havat összehordani a szocializmus évtizedeiről. Szakali Józsefné sok kitüntetésben részesült. 1985-ben, nyugalomba vonulása alkalmából megkapta a szocialista kor egyik legmagasabb kitüntetését, a Szocialista Magyarországért Érdemrendet is.

Elment Jolika

A múlt héten vettünk végső búcsút Szakali Józsefnétől. Életének 90. évében hagyott itt bennünket. A Munkáspárt tagja volt élete végéig. Temetésén elhangzott, hogy mintegy harminc évig „közalkalmazott” volt. Nos, valóban Jolika, ahogyan a kádári MSZMP apparátusában ismerték őt, a közt szolgálta, de nem akárhogyan. Jolika 1957. november 1-én lett az MSZMP Központi Bizottságának a munkatársa és 1985 augusztusáig dolgozott ott. Fegyelmezetten, pontosan, elkötelezetten. Úgy,

Cseh Marika emlékére

Az 1990-es években hosszú ideig a Munkáspárt Központi Bizottságának tagja volt. Higgadt, szakmailag megalapozott hozzászólásaival jelentősen hozzájárult a párt politikájának kidolgozásához. Elvhűségével, elkötelezettségével, tisztségével és emberséges magatartásával kivívta elvtársai tiszteletét a párt széles köreiben is.

Rákosszentmihályi iskolaigazgatóként ment nyugdíjba. A Magyar Munkáspárt Közép-pesti régió szervezetének volt tagja. Folyamatos pártmunkát a Studium Generale Zuglói Egyesület tanáraként végzett, több mint 10 éven át, térítés nélkül, önzetlenül. Családja minden tagját mozgósította, ha segíteni kellett a pártnak és az egyesületnek. Nagyon nagy tudású, aranydiplomás pedagógus elvtársunktól búcsúzunk.

A Munkáspárt budapesti szervezete az idén is megemlékezett az 1848-49-es forradalom és szabadságharc évfordulójáról. A kispesti Kossuth-szobor immáron a munkáspárti március 15-i ünnepség hagyományos helyszíne.

A rendezvény résztvevőit Kajli Béla, az Elnökség tagja, budapesti elnök köszöntötte, majd Dömel Vilmos idézte fel Petőfi naplója alapján március 15-e történéseit. Ünnepi beszédet Thürmer Gyula mondott.

Meddig tudunk magyarok maradni?

A kokárdánk a nemzeti zászló egy darabja – emelte ki a Munkáspárt elnöke. A hazát, a nemzetet jelenti nekünk. 1848-ban az osztrák birodalom olvasztótégelyéből kellett a magyarságunkat kiszabadítani. Elődeink megvédték magyarságunkat.

De vajon meddig tudunk magyarok maradni? Meddig tudunk magyarok maradni, amikor a világot monopóliumok uralják? Amikor a magyar ipar zöme külföldi, és az élelmiszer-kereskedelem nagy része külföldi kézben van, meddig?

Meddig tudunk magyarok maradni, amikor az Európai Unió mai urai a bevándorlók előtt szélesre tárják a kapukat? Nekik akarnak európai életet teremteni, ahelyett hogy az európai országok szegényeinek, dolgozó millióinak adnák meg a biztonságot, kiszámítható élet lehetőségét.

Mi elutasítjuk a bevándorlás államilag, sőt nemzetközileg támogatott politikáját.

Nem önzésből, nem nacionalizmusból, nem idegengyűlöletből, ahogy sokan vádolnak bennünket, hanem önvédelemből. Azok, akik az Európai Parlamentben a migráció támogatására szavaznak, nem a bevándorlókon akarnak segíteni, hanem bennünket akarnak tönkretenni.

Az öntudatos emberek zavarják a pénz, a bankok uralmát. Mi pedig öntudatos emberek vagyunk, tudjuk, hogy hova tartozunk. Tudjuk, hogy dolgozók vagyunk és magyarok vagyunk.

Mi kiállunk a magyarságunk mellett, miközben tudjuk, hogy vannak magyar milliárdosok és magyar szegények. A kettő nem ugyanaz, és sohasem lesz ugyanaz. Mi magyar munkások és magyar dolgozók vagyunk. Részei vagyunk a világ nagy dolgozói társadalmának. Azok mellett vagyunk, akik a tőke kizsákmányolása ellen küzdenek. Azokkal vagyunk, akik sztrájkolnak a Hankook ellen, azokkal, akik az Audi tőkésai ellen szállnak harcba, itt, Magyarországon és bárhol másutt a világon. Egy új világot akarunk, ahol nem a pénz számít, hanem az ember.

A mi eszménk a dolgozók, a népek, a nemzetek demokratikus együttműködése. Egy ilyen világban maradhat a német német, a cseh cseh, a magyar magyar.

Mi Magyarország függetlenségéért küzdünk

Kossuth Lajos 1849 áprilisában elvitte a nemzetet a debreceni Nagytemplomig. Erőt és hitet öntött a magyarságba, hogy legyen mersze szakítani az osztrákokkal, az ország elnyomóival. És volt bátorságuk a Habsburgok szemébe mondani, hogy ennyi elég volt. Igaz, annak idején megszabadítottak bennünket a török uralomtól, de nem vagyunk hajlandók saját függetlenségünkkel fizetni az idők végezetéig.

Van-e erőnk ma küzdeni Magyarország függetlenségéért? Van-e erőnk azt mondani az Európai Uniónak, hogy túl nagy árat fizettünk már eddig is az EU-tag-ságért? Van-e erőnk azt mondani, hogy közös európai államból nem kérünk? Van-e erőnk nemet mondani Amerikának? Van-e erőnk hazahívni azt a közel ezer magyar katonát, aki ma idegen érdekekért külföldön teljesít szolgálatot?

Van erejük azoknak, akik ma a hatalmat gyakorolják? Van-e elszántságuk, hogy Kossuth módjára elvigyék a nemzetet a debreceni Nagytemplomig? Tudják-e, hogy nem 1867-ben élünk, amikor a magyar és az osztrák elit kiegyezhetett egymással, anélkül hogy a népet kérdezték volna? Tudják-e, hogy a népek ma beleszólást akarnak Európa ügyeibe?

Nekünk van elszántságunk, és előbb-utóbb erőnk is lesz. Mi Petőfivel hiszünk abban, hogy egyszer „minden rabszolga-nép jármát megunva síkra lép”. Hiszünk abban, hogy „pirosló arccal és piros zászlókkal” hirdetik majd: szent világszabadság! De mi nem „nagy temetési napra” készülünk, mint a költő, hanem győzelemre, az ember, a közösség, a szocializmus győzelmére. Érted élünk, „szent világszabadság”! – fejezte be beszédét a párt elnöke.

A beszédet Fehérvári Zsolt segítségével a Facebookon egyenes közvetítésben is lehetett látni.

Az eseményről hírt adott az MTI, az MTV és több helyi lap is átvette a hírt.

A Munkáspárt szervezetei több városban részt vettek a helyi önkormányzatok által rendezett ünnepségeken. Miskolcon a Munkáspárt szervezete Fülöp Józsefné megyei elnök vezetésével megkoszorúzta Kossuth Lajos szobrát. Makón Szabó Jenőné és a helyi szervezet több tagja vett részt a koszorúzáson. Baján Kalapos Mária megyei elnök koszorúzott.

Balassagyarmaton ugyancsak önkormányzati megemlékezést tartottak, amelyen hagyományosan részt vett a Munkáspárt is Frankfurter Zsuzsanna, az Elnökség tagjának vezetésével. Salgótarjánban Nagy Attila, az Elnökség tagja, megyei elnök vezette a munkáspárti csapatot a városi ünnepségen.

Ózd sem maradt ki a sorból, ahol a helyi Kónya Béla és Török Sándor vezetésével jelen voltak a városi ünnepségen. Orosházán Gál Ferenc megyei elnök vezetésével voltak jelen a városi ünnepségen. Debrecenben Dobány László megyei alelnök koszorúzott. Balmazújvárosban Bácsi Istvánné képviselte a Munkáspártot.

élünk,
szabadság”!

A Magyar Tanácsköztársaságról

ÍRTA: KUN BÉLA

Kun Béla (1886-1938) a Kommunisták Magyarországi Pártjának alapítója, a Tanácsköztársaság tényleges vezetője, a magyar és nemzetközi munkásmozgalom kiemelkedő személyisége. A kommunisták és a szociáldemokraták viszonyáról 1934-ben írta meg cikkét. 1958-ban megjelent egy Kun-kötetben, de azóta feledésbe merült. Kun minden gondolatát a későbbiek is igazolták. Ezt támasztja alá a mi pártunk, a Munkáspárt keserű tapasztalata is a magyar szociáldemokratákkal, akik részt vettek a tökéletes rendszerváltásban, és utána is mindent megtettek, hogy széttűzzák a Munkáspártot. E cikkel emlékezünk Kun Bélára és a Tanácsköztársaságra.

Miért nem tudtuk a győzelmet kihasználni?

A Kommunisták Magyarországi Pártja nem követte el azt a hibát, hogy riadtan megálljon a hatalom küszöbén. Doktrinárius ostobaság lett volna ebben a nemzetközi és belpolitikai helyzetben a szociáldemokrácia ajánlatára azzal felelni, mely a kommunisták megvalósítására, a hatalom megragadására irányult, hogy megvárjuk, amíg fegyverrel dönthetjük be az ajtót, amely már nyitva állott a hatalom előtt. Az ilyen okoskodás, amelyet a német spartakisták egyes vezetői ajánlottak előzőleg és utólag nekünk, ahelyett hogy a hatalomra jutott magyar proletariátusnak segítettek volna, nem vezetett volna egyébhez, mint a KMP kompromittálásához a tömegek előtt.

Ugyanakkor a KMP vezetői (elsősorban én magam) elkövettük azt a hibát, hogy készpénznek vettük azt, hogy a szociáldemokrata vezérek szavakkal elismerték a kommunisták platformját, a proletárdiktatúrát, a szovjethatalmat. Kétségtelen, hogy a szovjethatalom bukását Magyarországon nemcsak a kommunista párt vezetőinek szubjektív hibái okozták, hanem a nemzetközi és osztályerőviszonyok is. Viszont azonban

az is kétségtelen, hogy a belső osztály erőviszonyok, de részben még a nemzetközi erőviszonyok is megváltoztathatók lettek volna a magyar proletariátus és forradalma, a magyarországi Tanácsköztársaság javára, ha nem követtük volna el azt a hibát, amely a szociáldemokráciával való egyesülésben és ennek következtében a kommunista párt önállóságának feladatásában állott.

Ez a körülmény megfosztotta a proletárdiktatúrát Magyarországon a szervezett vezető gárdától. Azt az ingadozást, amelynek elkerülhetetlenül kellett következnie a harcok későbbi folyamán a dolgozó tömegekben, ez a történelmi hiba bevitte magába a hatalomnak vezetésébe és kezelésébe. Erre a hibára mutatott rá a proletárdiktatúra bukása után egy évvel Lenin a következő nagy jelentőségű szavaival:

„A bécsi Rote Fahne, az osztrák kommunista párt központi orgánuma egész sor cikkben felfedte ennek a csapásnak (a proletárdiktatúra bukásának – K. B.) egyik fő okát: a szocialisták árulását, akik szavakkal átmentek Kun Béla oldalára és magukat kommunistáknak jelentették ki, valóságban nem vitték át az életbe azt a politikát, amely megfelel a proletárdiktatúrának, hanem ingadoztak, kislelkűsködtek, a burzsoáziához szaladgáltak, gyakran egyenesen szabotálták a proletárforradalmat, és elárulták azt. A világméretben hatalmas imperialista rablók (ti. Anglia, Franciaország stb. burzsoá kormányai), amelyek körülvették a Magyar Tanácsköztársaságot, természetesen értettek ahhoz, hogy kihasználják a magyar szovjethatalom kormányán belüli ingadozásokat, és vadállati módon vérbe fojtották a román hóhérok kezeivel.

Nem kétséges, hogy a magyar szocialisták egy része őszintén átment Kun Béla oldalára, és őszintén jelentették ki magukat kommunistáknak. De a dolog lényegén ez semmit sem változtat: az az ember, aki „őszintén” jelenti ki magát kommunistának, aki valójában kíméletlenül szilárd, ingadozás nélkül határozott, félelemnélküli bátor és hősies politika helyett (csak ilyen politika felel meg a proletárdiktatúra elismerésének) ingadozik és kislelkűsködik – az effajta ember jellemtelenségével, ingadozásaival, határozatlanságával ugyancsak árulást követ el, mint a közvetlen áruló.”

A Kommunisták Magyarországi Pártjának vezetői (elsősorban az a része, amelyik végigjárta a párt alapítása előtt a bolsevizmus iskolájának legalább alsóbb osztályait Szovjet-Oroszországban) ingadozás nélkül, határozottan az önálló kommunista párt alakítása mellett foglaltak állást és szakítottak a szociáldemokratákkal, úgy a jobboldaliakkal, mint a centralistákkal. Ebben mi határozottan különböztünk már a háború folyamán a luxemburgistáktól, akik nem tudták megérteni a szociáldemokráciával való szakítás szükségességét.

Amikor azonban az elé a helyzet elé kerültünk, hogy gyakorlatban vigyük keresztül ezt az elvi álláspontokat egy új helyzetben, a szociáldemokrata pártnak amaz ajánlatával szemben, amely a két párt egyesítésére irányult, nem tudtuk

FEGYVERBE! FEGYVERBE!

marxista-leninista módon következetesen folytatni ezt a bolszevik politikát.

A kommunista párt és vezetése igen különböző elemekből került össze. Egy része örömmel ment bele a szociáldemokráciával való egyesülésbe, mert ellene volt előbb magának a párt alapításának is, abban a reményben, hogy a szociáldemokráciát belülről lehet majd megváltoztatni, vagy abban a feltevésben, hogy a kommunista párt alapítása elsietett volt. Más része különféle szindikalista „meggondolásokból” azt tartotta, hogy a kommunista pártra úgy sincs szükség, ha a proletariátus egysége a tanácsok keretében helyreáll. Voltak olyanok is, akik ellenezték az egyesülést annak megtörténte után, főleg abból a meggondolásból kiindulva, hogy nem kellett volna átvenni a hatalmat az adott körülmények között. A praktikus elgondolás (elsősorban az enyém) abból a helytelen, nem marxista taktikai feltevésből indult ki az egyesülésre vonatkozó ajánlat elfogadásánál, hogy a Kelet-Galíciát elért oroszországi vöröscsapatokkal való egyesülés (a rádiójelentés szerint november 18-án Tarnopolba bevonultak Tanács-Oroszország Vörös Hadseregének előcsapatai) lehetővé teszi az orosz Vörös Hadsereggel való egyesülés után a legmegbízhatóbb szociáldemokrata vezetők kidobálását, akik nem váltak ki a pártból, mint a szélsőjobboldaliak tették. Ez a taktika azért nem volt marxista-leninista taktika, mert nem a tényekre, hanem a lehetőségekre volt alapítva, olyan lehetőségekre, amelyek bekövetkezhettek volna, de bekövetkezésük el is maradhatott, mint ahogy el is maradt. Mindenesetre az egyesülésben kifejezésre jutott a fiatal, kellő forradalmi tapasztalat híján lévő, elvileg és elméletileg még nem elég szilárd kommunista vezető gárdának politikai ingadozása, amely a szociáldemokrácia és különösen a centrizmus szerepének végig nem gondolásából, meg nem értéséből származott.

Egyéb hibáink (különösen az agrárkérdésben elkövetett hibáink) is igen nagyban hozzájárultak ahhoz, hogy a magyarországi Tanácsköztársaság nem bírt megállni a túlnyomó katonai erővel szemben, melyet rá zúdított az antant-imperializmus. A döntő hiba azonban, amely lehetetlenné tette, hogy a nemzetközi és belső ellenforradalmi harcban az erőviszonyokat a magyar proletariátus javára változtathassuk meg, abban állott, hogy nem aknáztuk ki a győzelmet, amelyet a szociáldemokráciával szemben arattunk azáltal, hogy a tömegek meghódítása útján kapitulációra kényszerítettük a kommunista platform, a

tanács hatalom követésével szemben. Az egyesült párton, valamint a tanácskormányon belül a tanács hatalom négy és fél hónapja alatt sohasem szűnt meg a harc. A kommunisták, a kommunista vezetők nagy része egy vagy más mértékben kivették részüket ebből a harcból a szociáldemokrata vezetők ellen. Még a szociáldemokrácia szélső balszárnyának vezetői is

folytatták, egy-kettő (különösen Varga Jenő) kivételével, régi szerepüket. Ők voltak elsősorban annak az akadályozói, hogy a legingadozóbb, legellenségesebb szociáldemokrata vezetők a kommunisták izolálják. Egyik-másikuk részt vett, – mint a szociáldemokrata vezetők emlékiratai elárulják, – még a kommunistáknak a kormányból való fegyveres eltávolítására irányuló összeesküvésekben is. Amikor az egyesült párt kongresszusa idején a kommunisták és a szociáldemokraták között csaknem szakadásra került a sor, ezek a baloldali elemek voltak azok, akik a kommunistákat cserben hagyva, az „egység”, valójában azonban a jobboldali szociáldemokraták oldalára álltak.

Mi, kommunisták is, ha nem is voltunk foglyai a szociáldemokráciának, ha nem is értékeltük úgy az egységet, mint valódi egységet, mégis abban az illúzióban voltunk, hogy sikerülni fog a centristák ingadozásait meggyőzés útján ellensúlyozni, és őket a mi oldalunkra állítani.

Ha elkésztettük is, de megkezdtük a mozgalmat, mely egy új kommunista párt kádereinek titokban, illegálisan való összehozására irányult. Ebben a munkában támogattak bennünket nemcsak azok a kommunisták, akiknek legnagyobb volt a befolyásuk, hanem egész sor olyan munkásvezető is, akik csak március 21-e után fogadták el a kommunisták platformját. Ez a sikerrel kecsegtető kísérlet a diktatúra bukása folytán hiúsult meg csupán.

A szociáldemokrácia felett aratott győzelem ki nem aknázása, a szociáldemokrácia szerepének a meg nem értése volt az alapvető ok, amely az adott nemzetközi osztályerőviszonyok között oda vezetett, hogy a magyarországi Tanácsköztársaság négy és fél hónapi fennállás után elbukott. Megmaradtak a nagy tanulságok, melyeket a magyar proletariátus harcai nyújtottak a nemzetközi proletariátus számára, mindenek felett a kommunista párt vezető szerepének értékelése és a szociáldemokrácia történelmi hivatásának leleplezése. Ezt a nagy tanulságot Lenin és a Kommunista Internacionálé tették a nemzetközi proletariátus közkincsévé.

Ezt a tanulságot őrzi, ezt a tanulságot értékesíti harcaiban a Kommunista Magyarországi Pártja, amely hosszú, nehéz belső küzdelem után, áldatlan frakcióharcok leküzdése után újra a tömegek élén halad, újból mélyen ereszti gyökereit a dicsőséges múltú, harcos jelenű és fényes jövődjű magyarországi proletártömegekbe.

A forradalmak és ellenforradalmak után általában következik az emlékműháború. Ez utóbbi célja egyrészt az, hogy emléket állítson, sőt dicsőítse a saját oldala által hősnak tekintett személyeket vagy cselekményeket. A másik célja pedig nyilvánvalóan az, hogy az emberek emlékezetéből kitorölje a múlt egy részét, mivel annak túlélését a saját rendszere szempontjából károsnak vagy veszélyesnek tartja.

Valljuk be őszintén: az emlékműháború nem került el a szocializmus időszakait sem. 1919-ben a Tanácsköztársaság csak a Habsburg-szobrokat vitette el a Hősök teréről, a múlt más emlékműveit május elsején elegánsan letakartatta. További cselekvésre nem sok idő maradt, mivel augusztus elején megdöntötték a Tanácsköztársaságot.

1945-után, a szocializmus évtizedei alatt bőségesen volt idő a múlt eltakarítására és a saját identitást kifejező emlékművek felállítására. Eltűntek a királyok, bár például József nádor szobra mindvégig eredeti helyén állt, s maradtak az Árpád házi királyok szobrai is. Maradtak a társadalmi közmegegyezést kifejező szobrok. Így bőven volt szobra Kossuthnak, Petőfinek. És jöttek az új kor emlékművei, köztük jó és kevésbé jó Lenin-szobrok, felszabadulási és munkásmozgalmi emlékművek.

A szoborpolitika tükrözte a szocialista kor belső vitát is. Így Kun Béla, akinek személye mindig vitatott volt, csak 1986-ban kapott szobrot, Varga Imre 1919-es kompozíciójának formájában a Vérmezőn. Nem volt népszerű. Kiss István 1969-ben felállított Tanácsköztársaság szobrát viszont ismerte az egész ország, és sokan kedvelték.

1990 után az emlékműháború tömeges pusztításba ment át. A tőkés hatalom nem érezte magát elég erősnek, ezért mindent

eltakarítottak, ami egy kicsit is emlékeztetett a szocializmusra. Nem lehet szó Leninről. Marxról sem, pedig szülővárosában, Trierben éppen most kapott új szobrot. A szovjet emlékműveket a temetőkre szorították vissza. A Tanácsköztársaságot idéző szobrokból kettő maradt meg, az egyik Salgótarjánban, a másik Újpesten, igaz más néven.

A tőkés táborban egység volt és van abban, hogy mit kell eltakarítani. De könyörtelen háború folyt és folyik abban, hogy milyen új szobrok jöjjenek. A Horn-kormány eszménye Nagy Imre volt, úgyhogy 1996-ban kapott is egy szobrot a parlament közelében. A Fidesz utálja Nagyot, úgyhogy 2018-ban le is bontották. A szoci liberális korszak terméke a 2006-ban felállított 1956-os emlékmű, amely nem egyszerűen absztrakt, hanem borzalmas is. Sokak szerint még azért nem bontották le, mert túl nehéz.

A Fidesz-korszak a küldetését a „rég Magyarországot” rekonstruálásában látta. Így többek között Andrássy Gyula és Tisza István szobra visszakerült a parlamenthez. Erre még azt lehet mondani, hogy egye fene, ők is történelmünk részei.

A Fidesz-kormány egy újabb tervével azonban nem lehet közösséget vállalni. Visszaállítják azt a borzalmas kőmonstrumot, amely a „Tanácsköztársaság áldozatainak” emlékét örökíti meg. Az eredeti 1934-45 között állt a Vértanúk terén, a tetején egy nagy koporsó, az emlékmű főalakja egy Hungáriát ábrázoló hölgy volt, a másik oldalán egy férfi birkózott a „bolsevizmus kígyójával”.

És persze folytatódik a konzervatívok és liberálisok közötti emlékműháború. A szoci liberális angyalföldi önkormányzat Tom Lantosnak állít szobrot, a konzervatív Józsefváros meg Bud Spencernek. Mindkettő borzadály!

BESZÉLŐ KÖVEK

Budapest tele van történelmi helyekkel, köztük számos olyan középülettel, amelyek a magyar munkásmozgalom történetéhez kötődnek. Az épületek funkciója többnyire már megváltozott. Esetenként az utcák és terek neve is megváltozott. Lassan elmennek azok, akik még felidézhetik a történelmet. Induljunk közös sétára! Mi marad a munkásmozgalmi Budapestből?

Budapest: a Tanácsköztársaság egyetlen ünnepnapja

A Tanácsköztársaság 133 napja közül egy nap ünnep volt, az első szabad május elseje. A Forradalmi Kormányzótanács LXXX. számú rendelete 1919. április 30-án jelent meg:

„A Magyarországi Tanácsköztársaság május 1-jét, a világ forradalmi proletariátusa nemzetközi egységének emléknapját, a proletárlam ünnepévé avatja. E napon minden munka szünetel.”

A Tanácsköztársaság nem rombolt szobrokat. A Hősök terén lévő Habsburg-szobrokat elvitték ugyan, de minden más maradt. Május elsejére mégis megváltozott Budapest.

A régi idők szobrait, emlékműveit betakarták, lefedték. A Hősök terén lévő szoborcsoportot például vörös drapériával vonták be, középre Marx alakja került. A város neves tereit Marx, Lenin, Karl Liebknecht, Szabó Ervin képei, illetve rögtönzött szobraik díszítették. Mellettük a munkások jelképes alakjai kaptak helyet.

A másfél évtizeddel korábban befejezett Országház főbejáratát gazdagon feldíszítették. A bejárat előterébe két vörös oszlopot helyeztek, tetejükön egy-egy földgömbbel, amelyeken a kontinenseket is vörös színnel ábrázolták.

Az ünnepségek fő szervezője Szamuely Tibor (1890-1919), hadügyi népbiztos volt. Szamuely képzett ember volt, ismerte a kor modern művészetét, és Oroszországban szerzett arról is tapasztalatot, hogy az orosz forradalmárok milyen művészi eszközökhöz nyúltak az ünnepeikben.

Ahogy Révész Emese írja az Artmagazin 2013/2 számában „az utca képének elementáris átformálása szuggesztív plakátokat és monumentális utcai dekorációkat kívánt tehát. Így került helyzetbe itthon is az avantgárd. A századelőn baloldali gondolkodás és művészi progresszió jórészt együtt járt, így a Tanácskormány alatt a művészeti ügyek irányítása a polgári radikális eszmékkel rokonszenvező modern művészek körébe került. Kernstok Károly, Pór Bertalan, Uitz Béla vagy Nemes-Lampérth József voltak a tízes évek művészi progressziójának fő képviselői. Ily módon az avantgárd formanyelve a Tanácsköztársaság művészetének »hivatalos stílusává« vált.”

Szamuely a művészeti munkára Falus Eleket (1884-1950) kérte fel. Falus kiváló grafikus, iparművész, színházi dizlettervező volt. Segítségére volt a festő Bíró Mihály (1886-1948). Az ő műve a „Kalapácsos-munkás”, amit az MSZDP-nek készített ugyan, de a Tanácsköztársaság jelképévé vált.

PLAKÁTOK MÁJUS ELSEJÉN

A budapesti és fővárosi ünnepségekre 4 millió koronát hagytak jóvá, ami mai áron mintegy 400 millió forintot tesz ki.

Május elsejét felvonulással ünnepelte a város, amelyen részt vettek a tanácskormány vezetői, köztük Kun Béla, Szamuely Tibor és mások.

Kun Béla interjút adott ezen a napon az osztrák Der Neue Tag újságnak. „Semmi kétségem nincs a kommunizmus állandóságában és továbbterjedésében” – jelentette ki. A Pesti Hírlapnak Böhm Vilmos, a Vörös Hadsereg parancsnoka nyilatkozott: „A magyar munkásmozgalom legszebb, leglélekelőbb májusünnepét a fronton töltjük. Katonatestvéreink hangulata az elképzelhető legbizakodóbb. A magyar proletárforradalom nem elszigetelt jelenség, hanem a nemzetközi forradalomnak egyik erős megnyilvánulása.”

Az országban sok helyen megünnepelték május elsejét. Erzsébetfalva, Budapest mai XX. kerülete akkor önálló város volt. Az 1919. május 1-én megtartott négyülésen egyhangúlag arról döntöttek, hogy hogy eddigi elnevezése helyett a város neve legyen Leninváros.

A Tanácsköztársaság avantgárd szobrai és installációi szakítottak a múlttal, egy új világ képét vázolták fel, ahol nem a királyok, császárok a hősök, hanem a dolgozó emberek. A korabeli fotókon kívül nem maradt ránk semmi. De az új világ nagyszerű eszméje tovább él.

A HŐSÖK TERE 1919 MÁJUS ELSEJÉN

KUN BÉLA ÉS SZAMUELY TIBOR
A MÁJUS ELSEJEI FELVONULÁSON

**Március 15-ét
ünnepelte a
Munkáspárt**

